

ДИМИТЪР БЕЖАНСКИ СТОЯН И ЦВЕТА

Част 19 от „Живот втора употреба“

chitanka.info

Боже, каква любов, каква севда беше? Изкара Стоян заран овците, раздрънкат се ония ми ти звънци и хлопатарите и цялото стадо вдигне пушиляка баш покрай Цветината къща. Не че не може Стоян по друг път да ги прекара! Може. Ама по му е кеф край Цвета да мине!

А Цвета, като чуе звънците и хлопатарите, като чуе как Стоян им подвиква „Ряа, ряа, да пукнете дано!“, покаже се на пенджерката и попита:

— Надека бре, Стояне? Надека си тръгнал?

Погледне я Стоян милно и премилно, па отговори:

— Ма ти, Цвето, кърава ли си! Не виждаш ли дека съм покарал шугавците на паша!

И отмине.

Отмине Стоян със стадото, а на Цвета сърцето рипа, рипа като малко прасе в нова кочина! Любов!

После цял ден Цвета и вълна да преде, и пипер да плеви, и царевици да копа — все за Стоян си мисли. Представя си го как седи на некой кютук и свири на двоянка, как псува овците и вади кърлежи от опашката на кучето.

А вечер!... О, дойде ли вечер. Цвета грабва стомните и побягва към чешмата в Долната махала. Там, във върбалака, я чака Стоян. Чака и примира! Щом Цвета напълни стомните, той изскочи из върбалака и каже:

— Бау!

А на нея само това й трябва. Обърне се, изгледа го, па рече:

— Уу, Стояне, Бог да те убие!

— Бе, може! — смее се Стоян. — Може Бог да ме убие! Ама дай първо да те цунем, Цвето, па после, ако иска, и гръм да ме тресне!

И не е Стоян някой дървеняк, та направо да целува, ами най-напред плюне, обърше си мустака и чак тогава сграбчва изгората си. Па галене, па щипане, па кикотене!

Ама пусто, немаха късмет Стоян и Цвета... Баца й, проклет да е, не я даде на Стоян, а я даде на един другоселец. А другоселецът хем патрав, хем кривоглед, ама не бил прост овчар като Стояна, а имал воденица, огън да я гори дано!

Съдба!... Посвири Стоян още месец-два жално-милно на двоянката, па продаде овците, утрепа кучето и отпраши към София.

Изучи се там за стрелочник, ожени се за една вакарелка, направи си къща в Булина ливада, деца му се народиха...

А Цвета? Цвета — нищо. И тя народи деца, децата ѝ отраснаха, отслужиха войници и се запиляха и те по София станаха стругари в Кремиковци. Па като се спомина патравият ѝ мъж, Цвета се пресели при най-малкия син в „Младост 4“.

Така щеше да свърши тази история, ако не беше пресъхнал язовир „Искър“ и не беше дошла в София голямата водна криза. Обаче язовирът пресъхна и кризата дойде. И се срещнаха Стоян и Цвета. Срещнаха се на чешмата пред Централна баня. Тя дошла от „Младост“, той — от „Люлин“. Тя — с шишета от „Кока-кола“, той — с туби от антифриз. Видя я Стоян и веднага я позна. После я изчака да си напълни шишетата, приближи се до нея и каза:

— Бау!

Цвета се обърна, изгледа го, и рече:

— Стояне, ти ли си, бре. Бог да те поживи! — и изпусна мрежите с водата.

А Стоян я сграбчи както едно време и прошепна:

— Цвето, Цвето, да е жив и здрав водният режим! Той ни върна младостта!

После плюна и си обърса мустака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.